

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Magistratus scelera non puniens, ipse meritò punitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Si ergo tres illi Sancti, in fornace positi, agnouerunt, sibi iuste infligi pœnas à tyranno iniusto, cur id non agnoscerent, vel civilium legum iudicio sententiãque rogo digni maiores illi peccatores? Immodò etiam minoribus culpis obstricti iustissimam Deo causam dant, vt Ecclesiam premi sinat, hosti que semper magis ac magis frænum laxet. *Quis enim nostrum est sine peccato?* Sed illi maxime cogunt Deum ad vltionem, qui maxima quæque scelera non vlciscuntur, cum id facere eos ratio, lex, officium iubeat. Plectuntur, quia non plectunt. Corriguntur, vt corrigant. Ac, ne ob ignorantiam se excusare possint, ipsa flagitiorum immanitate admonentur. Equus aratrum non trahens, scutica agitur; subsistit iustitiæ minister, neque procedit ad processus faciendos, tamquam nihil videat, nihil audiat, aut quasi manus pedesq; habeat ligatos, & non flagelletur? Merito autem eum sæpe illi ipsi puniunt, qui puniendi essent; vt socordia redeat in authorem; qui proinde indulgentia sua & reo, & Reip. & sibi ipsi nocet. Reo, quem perire sinit, dum non emendat, Reip. in qua & malum & iram Dei relinquit: sibi, quia non raro veneficijs læditur, atque adeo id ipsum malum patitur, seque reum facit conniueno. *Non enim sine causa gladium portat.* Maior pars hominum mala est. Mali metu & pœna sunt coërcendi. Si ergo dormit iustitia, vigilat malitia. Et Princeps qui, cum potest, peccatum non impedit, facit. Ob quam negligentiam, si potentia nos armis persequentium augeatur, quid aliud dicere possumus, nisi: *Omnia que fecisti nobis, in vero iudicio fecisti?* Parcere volentem, ad vltionem cogimus: & ne parcat Deus, misericordiam illius impijs parcendo oppugnamus. Hostes nostros volumus deleri; & hostes Dei non delemus, non persequimur; immò nutrimus, & fouemus. Nemo nostrum vult perire; pauci, ne pereant, laborant. Sic omnes fauciantur, nam propter nocentes, etiam innocentes patiuntur. Tangit enim illos fors communis, & in membra deriuatur, quod à capitibus descendit. Quamquam istis ad culpam, innocentibus ad patientiam & coronam. Quare lati canunt, *Iustus es, Domine, & iudicia tua justificata in semetipsa.* Hanc cantionem, vt omnes discant concinere, in vnica historia, velut in vngue leonem, ostendam, quantas Deo dent causas publicarum cladum, vel soli venefici,

Ioan. 8. 7.

Rom. 13. 4.

Dan. 3. 31.

Psal. 18. 10.

Y y y

nefici,

nefici, qui apud multos, impunè peccare sinuntur, quasi facinoradum sunt maxima, minima sint existimanda, de quibus non curat Prætor. Sed audite, quæ narrabo, & dispicietis enormitatem, omni zelo supplicioque dignam.

III.

Florim. Raemund. lib. de Antichrist. cap. 7. Et ex eo Martin. Delrio lib. 6. Disquis. c. 1. sect. 3.

Gen. 34. 1.

Florimundus Raemundus, in Burdegalensi curia Senator, regius, vir pius, Catholicus & eruditus, in libro de Antichristo, scribit, Anno Christi 1594. in Burdegalensi curia, coram toto senatu, mulierculam Aquitanam, adolescentulam, non in scitâ formâ, vltro se se stitisse, quæ sponte sua, nulloque cogente, & sine omni tormentorum cruciatu, non jam ante Sacerdotem & Confessarium ad silentium fidemque secreti obstructum, sed ante eos, qui vitæ necisque habebant potestatem, videns, quòd aliter vix à tyrannica mali dæmonis servitute liberari, & veram constantemque poenitentiam agere posset; confessa sit, quæ sequuntur. Honestis quidem & probis parentibus se ortam, illis tamen non paruisse, sed domesticæ custodiæ pertaxam, sæpe in scijs parentibus è domo exiisse; aut, si ab illis aliò missa esset ex negotio, moras minimè necessarias foris traxisse, ac licentiùs, siue cum pueris, siue cum puellis æqualibus conuersatam esse, & mala multa audiuisse. Si olim non esset egressa *Dina filia Lia*, ut videret mulieres regionis illius, neque rapta, neque corrupta fuisset. Idem evenit huic puellæ. *Præsidium est ingens, posse manere domi.* Hæc dum sapius prodijt, primùm in oculos, deinde in desideria, tum in colloquia, tandem in peccatum incidit. Nam Italus quidam eam seductam corrupit. Debuisset hæc, post lapsum, citò recurrere ad poenitentiam, confiteri scelus, & audire à Confessario, fugiendas post hæc peccandi occasiones, Italum ut anguem vitandum. At ne hoc ipsum iuberetur, confessa non est, sed, more eorum, quibus volupe est iacere in luto, confessionem ac poenitentiam de die in diem, de hebdomade in hebdomadem distulit, vna vice postea, velut vna litura omnia deletura. Ita scilicet falluntur homines, nescij se sibi iram Dei thesaurizare, & tam diu esse in dæmonis potestate, quàm diu sunt in peccato. Fassa est igitur puella, dum pergeret Italo obsecundare, se, quæ D. Ioannis Præcursoris diem præcedit, vti sanctissimâ nocte (quod plerumq; obseruat Orcus, ut etiam ipsius temporis violet religionem) mediâ,

ab eo